

ယောင်ဆိုင်
ပုထိုးကုန်

နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ

-နှင်းလူးလိမ်းပေ၊ မြောက်ပြန်လေသည် . . .

မိတ်ဆွေဟောင်းကို နှုတ်ဆက်မည် . . ။

-မြောက်ပြန်လေ . . .

ပြည်ပြည်ညင်းညင်း၊ ဆောင်းတွင်းပန်းနံ့

ပျံ့စေမွှေးစေ၊ အေးမြစေ၍

မိတ်ဆွေဟောင်းကို ပွေ့ဖက်မည်။

-မတိုက်နဲ့ လေ . . .

မြောက်ပြန်လေအား၊ တောင်မြင့်မားတို့

တားဆီးဆိုကာ ပိတ်ပင်လာလျှင် . . .

-မလာနဲ့ လေ . .

ဝေးသွားစေရန်၊ တောင်တို့ ခံ၍

နံရံပမာ၊ တားထားကာလျှင် . . .

-တောင်ခြေဒီဘက် . . .

ဆောင်းမနက်ည၊ မုန်တိုင်းကျသလို

ဒေါသနှင့်မွေ့ . . .

တောင်ပြန်လေ . . .

တောင်တွေအားလုံး အန်တု၏။ ။

နှင်းဆွတ်တောင်ပြန်လေ အပိုင်း(၁)

(၁)

ရုံးဆင်းခါနီးမှ ရွာချလိုက်သည့်မိုးက တာရှည်နေသည် ။ အရင်ရက်များကလို ခဏရွာပြီး စဲသွားမည်ထင်သော်လည်း တော်တော်နှင့်မရပ်။ ရုံးအောက် ပေါ်တီကိုမှာ လူများ စုနေ၏။ ထားဆီကို ဖုန်းဆက်ဦးမည် စဉ်းစားလျက် ဖုန်းရှိရာသို့သွားသေးသည် ။ ထား ရှိပါတော့မလား အတွေးဖြင့် ဖုန်းနားရောက်မှ မဆက်ဖြစ်။ လွယ်အိတ်ကို လွယ်လျက် ထီးကိုင်ရင်း ရုံးအောက်သို့ ဆင်းလာသည် ။ ကိုကို နောက်ကျမနေနဲ့ ဦးဆိုသော ထား၏ အသံကို ပြန်ကြားယောင်လာ၏။

ဝှေ့၍ ပက်လိုက်သော မိုးစက်တို့ မျက်နှာကိုထိ၍ ဝင်လာသည် ။ ဒီအတိုင်းတော့ မိုးက တော်တော်နဲ့ စဲဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး စာရေးကြီးကိုဘမြင့်က ထီးဖွင့်လျက် မိုးသည်းကြားကို ထွက်သည် ။ သူလည်း ထီးကိုဖွင့်လိုက်၏။ ဘာလဲ ထားဆီသွားမှာ လားဟု သန်းဝေက သူ့ကို လှမ်းပြောသည် ။ နောက်မှ ရုံးပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် သန်းဝေ သူ့နံဘေးမှာ လာရပ်သည် ။ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ထားက မင်းကိုတောင် မေးနေသေးတယ်ဟု ပြောလိုက်မိ၏။ သွားမယ် ဟု ဆို၍ သူ မိုးရေထဲ ထွက်စဉ် မိုးခြိမ်းသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။

ထီးကိုပိတ်လိုက်ပြီး ရေစက်များကျအောင် အောက်သို့စိုက်ထားလျ

က် ခါသည် ။ လွယ်အိတ်ထဲမှ ပဝါကိုယူ၍ မျက်နှာကိုသုတ်ရင်း ဆိုင်ထဲ သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုင်နေကျ ထောင့်စားပွဲမှာ ထားကို လှမ်းမြင်သည် ။ အပြာနုရောင် အင်္ကျီစကို တွေ့ရတော့ ထားမွေးနေ့က သူပေးထားခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်ပါ လားဟု အသိဝင်သည် ။ ကောင်းသည် ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည် ဖြစ်စေ၊ သူပေးသမျှကို ထားက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရှိနေတတ်၍ ကျေနပ်ဝမ်းသာ ရပြန်သည် ။

“ထား ရောက်နေတာကြာပြီလား”

“မိုးမသည်းခင် ရောက်နေတာကိုကို၊ နည်းနည်းတော့ ကြာပြီ၊ မိုးသည်းလိမ့်မယ်ထင်တာနဲ့ ထားထွက်လာလိုက်တာ၊ ထား ဆိုင်ထဲရောက် တော့ မိုးက တအားရွာချတော့တာပဲ၊ ကိုကို့ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့နေပြီ အ အေးမိဦးမယ်”

ထီးကို စားပွဲနံရံမှာ ကပ်ထောင်၏။ လွယ်အိတ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်လို က်ရင်း ထား ဘာသောက်မလဲဟု မေးသည် ။

“ကိုကို ကော်ဖီပူပူလေးသောက်လိုက်နော်၊ ထားလည်း ကော်ဖီပဲ သောက်ပါ့မယ်”

ထားကိုကြည့်၍ သူပြုံးပြလိုက်မိသည် ။ ထား၏ အကြင်နာကို ရင်ထဲ မှ ခံစားနားလည် လိုက်ပြန်၏။

“ကော်ဖီခါးခါး နှစ်ခွက်ပေးပါ”

ဟု စားပွဲထိုး ကလေးကို မှာ လိုက်သည် ။

“မြသူဇာ ပြန်ရောက် လာပြီ ကိုကို”

ရုတ်တရက် ထားမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ တမင် ပြီး ယောင်ပြုထားသည် ထင်၏။ ချက်ချင်းပင် ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ အကြည့် ကိုငေးရင်းလွဲသည်။ ။ မိုးသည် ပို၍ သည်းလာ လေသလား ထင်၏။

“ကိုကို စိတ်တွေလှုပ်ရှားသွားလားဟင်”

“ဘာဆိုလို့ လဲ ထားရယ်”

ပြောပြီး ရှေ့ကကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်ပြီး ကောက်ယူကာ တစ်ကျိုက် မော့သောက်၏။ ခါးသက်သက်အရသာကို ခံစားရပြန်သည်။ ။

“အကြာကြီး ချစ်လာကြတဲ့ ချစ်သူတွေဟာ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလား ကို ကို”

“လောလောဆယ် ထားက ကိုကို ချစ်သူပါ ထားရယ်”

အသံက တိုးတိမ်နေမည်လားမသိ။ ထား သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေမှန်း သိသည်။ ။ စားပွဲပေါ် သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို တံတောင်ဖြင့်တင်၍ ထောက် ၍ သူ့မျက်နှာကို ငေးစိုက်နေ၏။ ပြီးတော့ လက်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါကို လက်ဖြင့်လုံးခြေနေတာ မြင်သည်။ ။

“မြသူဇာက ပိုချောလာတယ် ကိုကို”

ထား မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်မိပြီး သူ့ဘာမှ ပြန်မပြောမိ။

မေ့နိုင်ပြီထင်လျက် တင်းထားသည့်စိတ်သည် ရံဖန်ရံခါ မြသူဇာထံ သို့ ပျံ့ဝဲနေတတ်သေးတာ ဘာသာသိပြန်၏။ လက်ပွန်းတတီး ချစ်သူဘဝဖြင့် နေခဲ့၊ စားခဲ့ သွားခဲ့ လာခဲ့ကြသည့် သံယောဇဉ်တရားသည် မြသူဇာ နိုင်ငံခြားထွက်သွားသည့် တစ်နှစ်နီးပါးအတွင်း ကုန်ခန်းသွားခြင်း မ

ရှိသေးပါလား။

“ကိုကို”

“ဟင်”

သူ ထားမျက်နှာကို စူးစိုက်ထားလိုက်သည် ။ အခုအချိန်မှာ ထားနှုတ်မှ ထွက်လာမည့် စကားသံကို သူမကြားရဲသလိုပင်။ တုန်လှုပ်စွာ ငေးမောကြည့်နေမိပြန်၏။

“ကိုကို မြသူဇာနဲ့ ပြန်ပြီး အဆက်အသွယ်လုပ်ဦးမှာ လား ဟင်”

ထား စကားကြောင့် သက်ပြင်းကို မသိမသာခိုးချဖြစ်သည် ။

“အသိမိတ်ဆွေတွေပါထားရယ် ကိစ္စရှိရင်တော့ ပြောကြ ဆိုကြ ရှိနိုင်တာပေါ့”

လှုပ်ရှားစိတ်ကို ဖုံးဖိလိုသလားမသိ။ ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်ထဲသို့ ရေနွေးငွေ့ပြီး သူ့ရှေ့သို့ တိုးပေးသည် ။ ပြီးမှ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း...

“ကိုကို”

ဟု ခေါ်သည် ။

“ပြောလေ ထား”

သူ ထားကို ပြန်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ထား အရမ်းစိုးရိမ်နေတယ် ကိုကို ”

ပြောရင်း အသံသည် နိမ့်ကျသွား၏။ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှုဖြင့် အသံက တုန်ယင်ချင်နေသလို။

“ကိုကို နားလည်ပါတယ် ထားရယ်”

ထားကို ပြီးပြရင်း ပြောလိုက်မိသည် ။

“ကိုကို နားလည်ရင် ပြီးတာပါပဲလေ”

ထား ငဲ့ပေးထားသည့် ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ကောက်ယူပြီး သူ
မော့သောက်သည် ။ ထားက ရေနွေးကြမ်း နောက်တစ်ခွက်ကိုငဲ့ပြီး မ
သောက်ဘဲ ပန်းကန်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ထားပြန်သည် ။ ခေါင်းငုံ့ရင်း ရေ
နွေးကြမ်းပန်းကန်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့၏။

“ကိုကို ထားကို ချစ်ပါတယ် ထားရယ်”

ဝင့်၍ ပင့်ကြည့်လိုက်သော မျက်ဝန်းအစုံမှာ မျက်ရည်ကြည်ဝေ့သည်

။

အသနားခံနေသည့် အရိပ်အယောင်တွေပဲ နားလည်ရင်း ရင်ထဲမှာ န
င့်သည် ။

*

(၂)

မိုးသက်လေကြောင့် စွယ်တော်ပင်ပျိုတို့ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသည် ။

လေအဝှေ့မှာ စွယ်တော်ရွက်တချို့ကြွေ၍ လမ်းပေါ်မှာ ရုပ်တိုက်ပြေး
လွှားနေပြန်၏။

မိုးသက်လေသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် စန္ဒရားသံကို သယ်ဆောင်ရင်း
ကျောင်းဝင်း အနှံ့ကို ဖြန့်လေမည်လား မသိ။ အဆောက်အဦ တစ်၊ ပင်မ
စာသင်ဆောင်မှာ ရှိသော အနုပညာခန်းတွင် လူဝင်လူထွက်များ ၍ လှုပ်
လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည် ။ စက်မှုတက္ကသိုလ် အနုပညာ အသင်း၏ လှုပ်
ရှားမှုတစ်ရပ်အဖြစ် ‘ဆို၊ က၊ တီး၊ ပြိုင်ပွဲ’ကို ကျင်းပမည့်ရက် ကပ်နေ
လေပြီ။ ပြိုင်ပွဲနှင့်ပတ်သက်သည့် ပိုစတာများက နို့တစ်ဘုတ်ကျောက်သ
င်ပုန်းမှာ နေရာအနှံ့ ယူထားပြီပဲ။ ကျောင်းကင်းတင်းတွေမှာ လည်း ထို
ပွဲနှင့်ပတ်သက်သည့် ကြော်ငြာများ အနှံ့ကပ်ထားတာ တွေ့ရသည် လေ။

အနုပညာသင်း အခန်းထဲမှ ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့ ၏ ရယ်မော
သံ သီချင်းတိုက်နေသံ၊ စန္ဒရားအသံတို့ သည် ပြင်ပမှ မိုးသက်လေဝှေ့၍
သစ်ရွက်တို့ အော်မည်သံကို ဖုံးလွှမ်းထား ကြပြန်သလို။

တိမ်ပလီနွေနှောင်းသီချင်း နောက်ဆုံးအတီးပိုဒ်၏ တီးလုံးသံသည်
ညင်သာစွာ ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးသွားပြီ။

သူ စန္ဒရားခုံမှ ထရပ်လိုက်၏။

သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးများ ဖြင့်ရွှဲနေပြီ။ ထအရပ်မှာ အပြင်မှ ဝင်လာသည့် မိုးသက်လေကို တဝှေ့ပစ်လိုက်မိသည် ။ ပြီးတော့ စန္ဒရားအဖုံးကို ပိတ်ရန်ပြင်လိုက်၏။

“သီချင်းတိုက်မယ့်လူကုန်ပြီနော်၊ ဘယ်သူမှ မကျန်ဘူး မဟုတ်ဘူးလား၊ ဗိုက်ဆာနေပြီ ထမင်းသွားစားတော့မယ်”

ပြောရင်း စန္ဒရားအဖုံးကို ပိတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ အကြည့်တစ်ချက်ဝှေ့ရင်း သူ မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်မိပြန်သည် ။

“ဟဲ့ထား...ထား၊ နင်မတိုက်ရသေးဘူးမဟုတ်လား”

သူ့အသံကြောင့် ခင်ထားညို သူ့အနားသို့ လျှောက်လာတာ တွေ့သည် ။

“ဟုတ်တယ် ထား မတိုက်ရသေးဘူး”

သီချင်းတိုက်ပြီး စန္ဒရားဘေးမှာ ရပ်နေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည် ။

“ကဲ...ကဲ ဒေါ်ခင်ထားညို ခင်ဗျားဘာလုပ်နေတာလဲ မတိုက်ရသေးလည်း မတိုက်ရ သေးဘူး မပြောဘူး”

အနားရောက်လာသည့် ခင်ထားညိုကိုကြည့်ရင်း သူ ဘုတောလိုက်သည် ။ ခင်ထားညိုက သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်တာတွေ့ရ၏။

“နင် ဒါကြောင့်မို့ နှစ်တိုင်းလည်း ဆုမရတာ၊ သီချင်းတိုက်ချိန်ဆို ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ ဆုမရတော့မှ မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်း စမ်းစမ်းနဲ့ ”

သူကြည့်ရင်း ထားကို ကရုဏာဒေါသော ပြောမိပြန်သည် ။

“အခမ်းအနားပြင်ဖို့ သွားကူနေတာ ကျော်ခေါင်”

မျက်နှာသေလေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်ရင်း ဆိုသည်။ ။

“ဗိုက်ဆာပြီဟ မြန်မြန်လုပ်”

“ငါကျွေးပါမယ် ကျော်ခေါင်ရာ”

“နင် တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့”

ပြောပြီး ခေါင်းကိုညိတ်ပြတာ သူ့ကြည့်ရင်း သနားသွားသည်။ ။ စန္ဒရားဆီသွားပြီး အဖုံးကို သူပြန်ဖွင့်လိုက်၏။ ခင်ထားညိုကို လှမ်းအကြည့် မျက်နှာလေးကြည်စင်သွားတာ သူ့မြင်လိုက်ရပြန်သည်။ ။

စန္ဒရားခုံမှာ ထိုင်ရင်း ခလုတ်များကို ပွတ်သပ်တို့ ထိ ကစားလိုက်၏

။

“ကဲ...ကဲ ကောင်းကောင်း ဆိုနော်”

ကလေးတစ်ဦးနှယ် သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“စိတ်ချ ချိုပြီးထက်သာစေရမယ်”

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ပြောပြန်သည်။ ။

“တိမ်ပလီနွေနှောင်း” တီးလုံးအစပိုဒ်သည် မိုးသက်လေမှာ ပျံ့လွင့်သွားပြန်တော့၏။

ခင်ထားညို၏ သီချင်းအဆုံးမှာ ရပ်ကြည့်နေသူများ ၏ လက်ခုပ်သံကို အံ့ဩစွာပင် ကြားလိုက်ရသည်။ ။

“နင် ဒီနှစ် အရမ်းတိုးတက်လာတယ် ထား၊ ဒီအတိုင်းဆို ဒီနှစ်တော့

နင်ဆုရမှာ သေချာ တယ်ထင်တယ်”

စန္ဒရားအဖုံးကို ပိတ်ရင်း သူ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချီးကျူးစကားကို ဆိုလိုက်မိသည်။ ။

“တကယ်ကောင်းတယ် ထားရာ”

ဘေးမှ ရပ်နေသည့် ခင်ထားညို၏ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ချီးကျူးစကားဆိုကြသည်။ ။

“နင် တကယ်ပြောတာလား ကျော်ခေါင်”

ထားက သူ့ကို ပြန်မေးပြန်သည်။ ။

“နင် စင်ပေါ်မှာ မကြောင်ရင် ဆုရဖို့ သေချာတယ် ထား”

သူ ပြန်ပြောလိုက်တော့ ခင်ထားညိုမျက်နှာက ကြည်စင်ဝင်းပသွားတာ တွေ့သည်။ ။

“သေချာတယ် သေချာတယ် နင်ဆိုတာ အရမ်းကောင်းတယ်”

သူငယ်ချင်းတွေ၏ အားပေးသံကြောင့် ခင်ထားညို ပျော်နေပုံရ၏။ အခန်းအဝင်ဝဆီ အကြည့်ပို့ခိုက်မှာ အနုပညာအသင်း ဆိုင်းဘုတ်ကလေးအောက် အဝင်တံခါးမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရပ်နေတာ သူ့မြင်သည်။ ။

သူတို့ အနုပညာအသင်းနှင့် လုံးဝရင်းနှီးမှုမရှိသည့် မိန်းကလေး။ ကျောင်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံ မြင်ဖူး တွေ့ဖူးရုံကလွဲ၍ သူတို့ နှင့် စိမ်းလွန်းသည့် မိန်းကလေးမှန်း သူသတိထားဖြစ်သည်။ ။

ငေးကြည့်နေစဉ်မှာ ပင် အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်တာ တွေ့၏။ ခင်ထားညိုနှင့် သူငယ်ချင်းတွေ လှည့်အကြည့်မှာ ပင် ထိုမိန်းကလေးနှုတ်မှ စ

ကားသံထွက်လာသည် ။

“ကျွန်မ သီချင်းတိုက်ချင်လို့ ပါ ရဦးမလား”

အသံသည် တိုးသော်လည်း မတိမ်။ ထူးခြား၍ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသလို သူ ဘာကြောင့် ထင်လိုက်ရသည် မသိ။ ဘာမှ ပြန်မဖြေမိဘဲ ငေးကြောင်ကြည့်နေမိပြန်သည် ။

“ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ သီချင်းတိုက်ချင်လို့ ပါ ရီဟာဇယ်လုပ်ပြီး ရွေးတဲ့ စာရင်းထဲမှာ ကျွန်မ ပါပါတယ်၊ မြသူဇာပါ”

“သြော်-ရတယ် အဲဒီအထဲမှာ ပါရင် ကျွန်တော်တိုက်ပေးပါမယ်”

ပြောရင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားမိသည် ။ အဲဒီ ရီဟာဇယ်လုပ်တဲ့ နေ့က သူမတီးဖြစ်။ ခေါင်းကိုက်ပြီး ဘယ်လိုမှ အိပ်ရာမှ မထနိုင်လို့ စန္ဒရားကို နောက်အရန်တစ်ယောက်က တီးပေးခဲ့ရသည် ။ အဲဒါကြောင့် မြသူဇာကို သူ ရင်းရင်းနှီးနှီး မသိဟု တွေးဖြစ်သေးသည် ။

“အရင်နှစ်ကရော ဝင်ပြိုင်ဖူးသေးလား”

မေးရင်း စန္ဒရားဆီ သူပြန်လျှောက်၏။

“ပြောတော့ ဗိုက်ဆာတယ်... ဘာညာနဲ့ ”

“အေးလေ”

“လာ သွားကြစို့”

ခင်ထားညိုတို့ အုပ်စုဆီမှ ပွစိပွစိအသံတွေကို သူ မကြားသလိုလုပ်ရင်း မြသူဇာကို လှမ်းကြည့်သည် ။

“ဒီနှစ်မှ ဝင်ပြိုင်မှာ ပါ”

ပြောကာ သူ့ဆီလျှောက်လာသည် ။ ခင်ထားညိုတို့ အုပ်စု အခန်းထဲ

မှ ထွက်သွားကြပြီ။

“ဪ”

စန္ဒရားခလုတ်များကို သူစမ်းသည် ။ ပြီးတော့ မော့ကြည့်ရင်း ဘာသိချင်းလဲ ဟင် . . ဟု မေးလိုက်၏။

“တိမ်ပလီနွေနှောင်းပါ”

ထွက်လာသည့် စကားသံကြောင့် ရုတ်တရက် အံ့သြသွားပြီး အခန်းဝဆီ လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည် ။ ခင်ထားညိုတို့ အုပ်စု၏ ကျောတွေကိုသာ မြင်ရတော့၏။ သူတို့ ကြားလျှင် ဘယ်လောက် အံ့သြကြမည်မသိ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခင်ထားညိုဝင်ပြိုင်မည့် သီချင်းနှင့်မှ ထပ်တူကျနေသည်ပဲ။

အံ့သြစိတ်ကို ဖျောက်ရင်း စန္ဒရားကို သူတီးလိုက်သည် ။ သိပ်ကောင်းသည့် အသံနှင့် ဆိုဟန်ဆိုပေါက်ကို သူ တအံ့တသြဖြစ်ရင်း မြသူဇာကို လှမ်းလှမ်းကြည့်မိနေပြန်၏။

အခါခါနားထောင်ခဲ့ဖူးသော သည် သီချင်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြားဖူးသူတစ်ဦးနှယ် သူသည် သီချင်းမှာ နစ်မြောသွားတော့၏။

မြသူဇာရင်ထဲမှ လာသော အသံသည် သူ့ရင်ထဲသို့ စီးဝင်သွားပြီဟု သူ နားလည်လိုက်နိုင်သည် ပဲ။

သည် ကတည်းက စိတ်ဝင်စားမှုက စခဲ့ပြန်သည် မြသူဇာ

(၃)

ရုံးသက်သာဆိုင်ထောင့်စားပွဲမှာ သန်းဝေက နေရာယူသည်။ ကောင်တာကိုသွားပြီး လက်ဖက်ရည်ချိုပေါ့ကျနှစ်ခွက်နှင့် နှင်းဆီဆေးပေါ့လိပ်နှစ်လိပ်ကိုယူသည်။ ပြီးမှ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

“မနေ့က ဘယ်အချိန်ပြန်လဲ”

သူထိုင်လိုက်ချိန်မှာ သန်းဝေ စကားစသည်။ သူစားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်သည့် လက်ဖက် ရည်တစ်ခွက်ကို သန်းဝေက ဆွဲယူ၏။

“မိုးနည်းနည်းစဲတာနဲ့ ပြန်တာပါပဲ”

လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကောက်ယူပြီး တစ်ကျိုက်မော့ကာ ပြန်အချမှာ သန်းဝေ သူ့ကို ကြည့်သည်။

“မြသူဇာ ပြန်ရောက်ပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်... မင်း ဘယ်လိုသိသလဲ”

အံ့ဩစွာကြည့်ရင်း သန်းဝေကို သူမေးသည်။ သည် ဆိုင် ထွက်မလာခင်ကလေးပင် စားပွဲ မှာ ထိုင်ရင်း မြသူဇာနှင့် အနုပညာအသင်းမှာ စတွေ့ခဲ့ပုံကို ပြန်တွေးနေခဲ့သေးသည် ပဲ။ အခုလည်း မြသူဇာနှင့်ပတ်သက်သည့် စကားက ရောက်လာပြန်ပြီလေ...။

“မနေ့က မနက် မင်းမရှိတုန်းမှာ ထားဖုန်းဆက်တယ်။ မင်းမရှိလို့ ငါဖုန်းကိုင်တော့ ထားက ငါ့ကိုပြောပြတာ”

“ငါလည်း ထားဆီက မနေ့ညနေကမှ သိရတာ”

“ထားက သိပ်ပြီးစိတ်ပူနေပုံရတယ် ကျော်ခေါင်”

နှစ်ဦးသား အကြည့်ဆုံမိပြန်၏။

“ဘာဆိုလဲကွာ”

ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် သူ့နှုတ်မှ ထွက်သွားသည် ။

အကြာကြီး ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူတွေက ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလားဆိုသည့် မနေ့ညနေက ထား၏ အသံကို ပြန်၍ ကြားယောင်မိပြန်သည် ပဲ။

“မနေ့ညနေက သူ အိမ်ကိုလာသွားတယ်တဲ့ ”

“ဟုတ်လား”

သန်းဝေနှုတ်မှ အံ့ဩသံ လျှံကျသည် ။

“အေးလေ... ငါက ထားရှိနေပြီပဲ၊ မတွေ့တာ ကောင်းပါတယ်ကွာ”

သူ့အိတ်ထဲမှ နှင်းဆီတစ်လိပ်ကို သန်းဝေ လှမ်းနှိုက်ယူသည် ။ ဆေးလိပ်ခေါင်းကို ပါးစပ် မှာ ငုံပြီးမှုတ်ကာ ဆေးလိပ်ဖင်ကို လက်ဖြင့်ကုတ်ခြစ်နေပြန်၏။ ပြီးမှ မီးညှိကာ ဆေးလိပ်ကို ဖွာရှိုက်လိုက်သည် ။

“နေပါဦး... သူက ဘာလာလုပ်တာတဲ့ လဲ”

ဆေးလိပ်ဖွာအပြီးမှာ သန်းဝေက သူ့ကိုကြည့်ရင်း မေးသည် ။

“ပစ္စည်းတွေ လာပေးတာတဲ့ ”

“ဘာပစ္စည်းတွေလဲ ကျော်ခေါင်”

မော့သောက်သည့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ပြန်ချပြီး သန်းဝေကို

သူကြည့်သည် ။ သန်းဝေက သူ့စကားကို နားစွင့်နေမှန်းသိ၏။

“သူ နိုင်ငံခြားကဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကွာ၊ ငါ့ညီမဖို့ ပိုက်ဆံအိတ် တစ်လုံးနဲ့ ငါ့အတွက် ဘောပင်တစ်ချောင်း”

“ကြည့်လည်း လုပ်ဦးနော် ကျော်ခေါင်”

ဆေးလိပ်ပြာကိုခြွေချရင်း သူ့ကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် လှမ်းပြောသည် ။ အလေးအနက် ထား၍ ပြောလိုက်သည့်စကားမှန်း သူသိ၏။

“ငါသိပါတယ် သန်းဝေရာ၊ ငါ ထားအပေါ်မှာ သစ္စာမဖောက်ပါဘူး”

သန်းဝေရှေ့မှာ ရှိသည့် မီးခြစ်ကိုလှမ်းယူသည် ။ အိတ်ထဲက ဆေး ပေါ့လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး မီးညှိလိုက်၏။ ဖွာရှိုက်စဉ် မီးခိုးငွေ့များ ပျံ့လွင့် သွားသည် ။ မျက်နှာကြက်မှာ တပ်ထားသည့် ပန်ကာကြောင့် မီးခိုးများ လွင့်စဉ်ဖွာကြဲသွားတာ မော့ကြည့်နေမိပြန်၏။

“ငါထင်တယ် ကျော်ခေါင်...သူ မင်းကို ပြန်ဆက်ချင်ပုံရတယ်”

သက်ပြင်းကို မသိမသာချမိပြန်သည် ။

“သူ ဂျပန်ရောက်နေတုန်းက ငါ့ဆီကို စာနှစ်စောင်ရေးတာပဲ၊ ငါ တောင် ထားကို ပြလိုက် သေးတယ်”

သန်းဝေကိုကြည့်ရင်း သူပြောသည် ။

“ဒါကြောင့် ထားက စိတ်ပူနေတာဖြစ်မယ်”

သန်းဝေနှုတ်မှ စကားသံထွက်လာသည် ။

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်မိ။

ထား သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်ရွေ့၊ ဘယ်မျှ ချစ်သည် ကို သူနားအလည် ဆုံး။

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ မြသူဇာဟာ သူ့လမ်းသူရွေးခဲ့တာပဲ၊ ထား မင်းအပေါ်မှာ ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ဆိုတာတော့ မင်း လျစ်လျူရှု မထားသင့်ဘူး ကျော်ခေါင်”

လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှ အထမှာ သန်းဝေက သူ့ပခုံးကိုဖက်ရင်း အလေးအနက် ပြောပြန်၏။

★